

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Constantin D. Pavel

TUMULTUOASELE ZILE

© 2017, Editura PAVCON

© 2017, Constantin D. Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVEL, CONSTANTIN D.

Tumultuoasele zile / Constantin D. Pavel - București:
Pavcon, 2017

ISBN 978-606-8879-29-1

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Designer: **Andrei Nicolescu**

Coperta: **Abdul Ghani** (*Unsplash*)

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-29-1

CONSTANTIN D. PAVEL

Tumultuoasele ZILE

ROMAN

Editura PAVCON
București, România, 2017

Capitolul unu	
1989 - Primăvara	5
Capitolul doi	
1989 - Iarna	30
Capitolul trei	
1990 - Primăvara	51
Capitolul patru	
1990 - Toamna	80
Capitolul cinci	
1990 - Iarna	115
Capitolul șase	
1991 - Primăvara	189
Capitolul șapte	
1991 - Toamna	213
Capitolul opt	
1991 - Iarna	252

Părinților mei, cu dragoste.

Și pentru Tărtășești, cu permanent dor...

1989 – Primăvara

Pădurea bătrână, care făcuse cândva parte din vestitul Codru al Vlăsiei, începea, ușor, să se dezmoștească și să freamăte, în zorii unei zile care se anunța a fi superbă. Păsări de toate neamurile se trezeau una după alta, aducându-și contribuția, rând pe rând, la nemaipomenita larmă ce-avea să cuprindă frunzișul de un verde crud al coroanelor bătrânilor copaci.

Aerul proaspăt și răcoarea dimineții îi creau o stare de bună dispoziție cum rar mai simțise în ultima vreme. Pedala cu voieșie Pegasul roșu, pe poteca îngustă ce șerpuia printre trunchiurile înalte. Îi era atât de cunoscută încât doar o mică parte din atenție o dedica deplasării. Anticipa în gând clipele de pace pe care urma să le petreacă pe malul Colentinei, cu undița în mână, alături de cei mai buni prieteni ai săi. Ei plecaseră înainte, fără să-l mai aștepte. Le-ar fi purtat pică, dacă n-ar fi fost dimineața aceea minunată. Se simțea, însă, excelent și le găsi chiar o scuză, spunându-și că ei n-aveau de unde să știe când urma să revină el de la București, mai ales că nu le dăduse nicio veste. Cu două săptămâni în urmă, aleseseră să meargă împreună la pescuit în acea duminică, iar de

Ratunci nu mai apucase să discute deloc cu ei... În orice caz – trase adânc aerul proaspăt în plămâni – chiar n-avea niciun rost să-și bată acum capul cu chestii d-astea. Într-un sfert de ceas avea să ajungă la balta din pădure și să arunce sculele-n apă, alături de ei...

Continuă să împingă la pedale, cu ușurință, înaintând vioi pe drumul sinuos și îngust, având grijă să protejeze undițele legate cu elastic de cadrul bicicletei. Mai trecu o dată în revistă, mental, lucrurile pe care le luase cu el, verificând dacă nu cumva uitase ceva, și se declară mulțumit. Cărticica despre cum să te pregătești pentru excursii, pe care tocmai o terminase de citit cu două zile în urmă, îi fusese de mare ajutor. O descoperise întâmplător, la chioșcul de maculatură de lângă blocul lui, într-un teanc de hârtie adus la reciclat de un individ mătăhălos, cu o barbă mare, neîngrijită; se uitase lung la el, cu reproș parcă, cu milă, cu niște ochi înroșiți de oboseală, incredibil de triști. După ce-și încasase puținii bani pe teancul de maculatură, mormăise ceva și se îndepărtase repede. Îl urmărise mult cu privirea, până când se pierduse în josul trotuarului, către Flămânda. Se întorsese apoi spre nea Lucian, care îi zâmbise larg, bucuros să-l revadă. Se împrietenise cu moșul de la chioșc și acesta îi păstra mereu cărți; îi dădea un leu, doi, uneori trei, pe ele și amândoi ieșeau mulțumiți din târgul făcut...

Brusc, o pasăre mare își luă zborul de pe ramura unui copac aplecat peste potecă. Fâlfâitul aripilor ei grele îl

făcu să tresară speriat. Blestemă în gând vietatea și scuipă o înjurătură printre dinți. Inspiră puternic, făcând efortul să-și regleze bătăile haotice ale inimii. Îl înspăimântase buha, însă își dădu seama, amuzat, că mai mult el o spe-riase pe ea, cotropindu-i ca o vijelie arealul în care își ducea existența. Trăia toate aceste mici întâmplări la intensitate maximă, se conecta cu natura într-un fel incredibil, se lăsa îmbătat de codrul ăsta atât de bătrân, vestita pădure Popeasca, de fiecare dată când revenea printre arborii-i seculari; și revenea din ce în ce mai rar, din păcate, din ce în ce mai rar.

Copilărise, practic, la o aruncătură de băț de aici și bicicleta de sub el cunoștea aproape toate cărările codrului, de la linia ferată la balta Neamțului, de la Ciocănești la Crețu și Crevedia – și chiar mai departe, spre Bâldana și Răcari. De cele mai multe ori o colindase împreună cu prietenii, însă plecase și singur-singurel câteodată, doar ca să îi simtă răcoarea, liniștea, solitudinea. Pădurea asta îi făcea atât de bine...

Realiză că pedala de zor, cu un imens zâmbet pe chip, lățit de la un colț la celălalt al gurii; și-și închipui că dacă l-ar vedea cineva, ar zice că e dus rău cu pluta de râde așa, singur pe drum. Nu mai avea mult până la Poiană, iar de-acolo poteca ieșea din pădure și drumul urma să fie mult mai ușor, eliberat de slalomul acela nebun printre copaci, atent la fiecare curbă, să nu rupă vârfurile subțiri ale undițelor.

Percepu, dintr-odată, sunetul vag al unui motor de mașină. Își ascuți atenția și încetini, călcând încet pedalele în spate. Mai parcurse câțiva metri, din inerție, și în cele din urmă opri bicicleta, scrutând intrigat printre copaci, căutând curios sursa zgomotului, cu un picior proptit pe rădăcina unui stejar de la marginea potecii. Nu reuși să zărească nimic și descălecă de pe Pegas. Îl apucă de ghidon și porni încet pe lângă el, cu toate simțurile în alertă. Intuiția îi spunea că acolo, înaintea lui, se petrecea ceva necurat. Nu-și putu explica de ce simte astfel, însă senzația aceea neobișnuită îl copleșea, îl apăsa fizic.

Zări Dacia galbenă abia când aceasta ieșea în trombă din pădure, virând la dreapta pe drumul prăfuit și denivelat, frecventat mai mult de căruțele sătenilor și de tractoarele și combinele de la ceapeu*. Distanța se dovedi însă prea mare pentru a-i observa ocupanții, mai ales că razele roșiatice ale răsăritului de soare se reflectară brusc în luneta mașinii, făcându-i imposibilă tentativa. Automobilul se îndreptă spre Ciocănești, lăsând în urmă o coadă lungă și tulbure de praf gros. Ce naiba căutaseră pasagerii lui în pădure atât de devreme? Ziua aproape că nici nu începuse!?

Terminase de curând armata, iar instrucția făcută la trupele de Miliție de la Băneasa își lăsase adânc amprenta pe imaginația lui, crudă încă. N-avea decât douăzeci și unu de ani. Lipi fără tăgadă călătorilor din Dacie eticheta

* **Ceapeu** – expresie împământenită în localitățile rurale românești din vremea comunismului. *Cooperativă Agricolă de Producție – CAP.* (n.a.)

de răufăcători. Așteptă până când mașina se pierdu în depărtare și încălecă iar pe bicicletă. Pedală grăbit spre Poiană, mai mult decât convins că acolo avea să descopere sursa îngrijorării pe care o resimțea din ce în ce mai intens.

Inima îi zvâcni cu putere, făcându-l să se cutremure. În iarba crudă de la marginea poienii, o fată goală se târa cu forțe slabe spre adăpostul iluzoriu oferit de copaci. Îi auzi gemetele stinse în liniștea care se coborâse asupra pădurii. Aruncă bicicleta cât colo și alergă spre ea. Fata îl văzu și scânci implorator:

— Te... rog, ajută-mă!...

Nu știi cum să reacționeze.

— Ești rănită...! murmură el, observându-i zgârieturile de pe piept și urmele de sânge care-i pătau trupul. Ce ți-au făcut?! Cine sunt ticăloșii ăia?!

Fata nu răspunse. Scâncea numai, ca un animal rănit. Era în stare de șoc. O ajută să se ridice și o conduse cu precauție spre un stejar bătrân de la marginea poienii. Citi teamă dureroasă în ochii ei și încercă s-o liniștească:

— E-n ordine, acum... Totul o să fie bine...

— M-au... bătut, murmură ea, suspinând. Și-apoi..., apoi, m-au violat!...

O așeză pe-o rădăcină groasă, ieșită în afară, și răbufni printre dinții încleștați:

— O să-i prindem pe nemernicii ăia! Îți promit eu! O să-i prindem! Și-o să-i dăm pe mâna miliției!

Resp Fata începu să plângă. Întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, eliberându-se de tensiune. El dezbracă bluza de trening și i-o puse pe umeri. O lăsă o vreme, să-și verse lacrimile în voie. Avea să se mai liniștească astfel.

Simțea cum fierbe de furie în adâncul sufletului. Cum, cum era posibil așa ceva?! Cum? Dumnezeule, ticăloșii ăia nu meritau să trăiască! Dacă ar fi reușit măcar să ia numărul mașinii...

— Cine ești...? o auzi pe fată întrebându-l încet.

— Laurențiu, își spuse numele. Apoi adăugă, așa, fără să-și dea seama de ce: Mă duceam la pescuit...

Îi era milă de ea. Îl privea pierdută. Avea ochi albaștri și, deși plini de lacrimi, erau frumoși... tare frumoși... Și tremura din tot corpul. De teamă, de frig ori din ambele motive deopotrivă. Fără să stea pe gânduri, Laurențiu se repezi să-și dea jos pantalonii de trening.

— Ce... ce vrei să faci?! sări ea deodată, speriată.

— Oh, nu te teme... Scuză-mă... Nu te teme! se zăpăci el, dându-și seama că îi crease confuzie. Nu vreau decât să iei aștia pe tine. Tremuri toată... Eu mă descurc și-așa, în șort...

Fata acceptă în tăcere, cu pieptul feciorelnic palpitând. O ajută să îmbrace pantalonii, prea largi pentru ea, încercând să facă abstracție de pubisul ei gol și de urmele de sânge de pe trup și picioare. Privind-o așa, acolo, senzația de revoltă îl cuprinsese din nou. Dacă ar fi avut o forță supranaturală, i-ar fi zdrobit pe nenorociții ăia ca pe niște gândaci scârboși!

— Mulțumesc, murmură ea.

— N-ai pentru ce, răspunse. Poți să mergi?...

— Cred că da...

— Atunci, haide. Te conduc la Miliție, să anunțăm...

— Nu!!! se opuse ea cu vehemență, făcând ochii mari.

Nu!

Laurențiu o privi zăpăcit.

— De ce?! Doar zici că te-au vio...

— Nu, nu vreau la Miliție!

— Și-o să-i lași nepedepsiți pe blestemații ăia?!...

— Te rog, șopti ea lăsând capul în jos. Te rog eu... Înțelege-mă... Nu anunțăm nimic, nu se poate să facem asta... Nici la Miliție, nici în altă parte... Nicăieri...

Tânărul o privi confuz. Tăcu clipe lungi. Încercă să priceapă ce o oprea să anunțe Miliția. Realiză că, în fond, n-avea de unde să știe ce era în viața ei. Poate că avea părinți violenți, care n-ar mai fi acceptat-o nici în ruptul capului așa. Poate nu voia să-și facă părinții să sufere alături de ea. N-avea rost să-i răscolească existența. La urma urmelor, decizia era doar a ei. Oftă și încercă să schimbe subiectul.

— De unde ești? o întrebă.

— Din București, răspunse ea, fără să-l privească. Mă cheamă Diana...

— De unde, din București? făcu el interesat.

— De pe 1 Mai...

— Iar eu stau în Giulești, chiar lângă stadion! exclamă el. Suntem aproape vecini. Ce coincidență, nu-i așa?

— Ea încuviință încet din cap. Băiatul avu impresia că zărește o urmă de zâmbet pe chipul ei răvășit. Dar n-ar fi băgat mâna-n foc pentru asta. Nu în acea situație teribilă.

— Și cum ai ajuns aici? o chestionă mai departe. Haide, îi zise blând, povestește-mi tot, descarcă-ți povara asta apăsătoare de pe suflet...

Diana refuză, privindu-l cu durere.

— Nu pot... Nu vreau să-mi amintesc acum, te rog. Nu te supăra pe mine...

Acceptă înțelegător:

— Nu mă supăr. Dar ce-o să facem? Nu putem să stăm așa, cu mâinile-n sân...

— Mergem înapoi în sat, zise ea cu jumătate de glas. Bănuiesc că ai pe cineva prin apropiere...

— Am... da, adică... Avem o casă în Tărtășești, a bunicii mele... Făcu o pauză, după care continuă, vizibil mâhnit: ei s-au stins de curând și casa a rămas goală...

— Îmi pare rău, șopti ea.

Laurențiu alungă amintirea deprimantă.

— Cred că putem merge la mine, zise. Poți umbla? Te doare ceva?...

— Toată carnea, recunosc eu. Dar cred că mă descurc până-n sat...

— Atunci, haide! se ridică el în picioare. O să te duc pe portbagaj...

— Ești cu bicicleta? întrebă ea.

— Da.

— S-ar putea să nu fiu în stare să... să stau pe ea...

— Încercăm. Dacă nu reușim, mergem pe jos. Dar e cam departe, totuși.

O susținu pe după mijloc până la locul unde zăcea Pegasul. Se aplecă și ridică bicicleta de jos.

— Trebuie să renunț la undițe, observă el cu părere de rău.

— Nu, se opuse ea. Hai să mergem pe jos, așa, încet...

— Nici pe șa nu poți să stai? mai făcu el o încercare. Nu trebuie să pedalezi, te împing eu...

Diana schiță un zâmbet stânjenit.

— Pe... șa, cred că e mai rău... – murmură ea.

Băiatul pricepu că făcuse o gafă. Și apucă bicicleta de ghidon, încurcat. Răcoarea dimineții îi încrețea pielea și abia atunci realizează că fata avea picioarele goale.

— Ești desculță, zise. Hai să-ți dau adidașii mei.

— Nu. Nu, mulțumesc. Și-așa ai făcut destule pentru mine. Merg așa, sunt obișnuită.

— Măcar ciorapii, insistă el.

— Nu. Hai să mergem.

Și o luară încet din loc, spre sat, pe lângă bicicletă.

— Ia zi, moacă, unde mergem după-masă?

Râsul spart și vulgar al șoferului Daciei umplu îngustul habitacul. Suflă fumul țigării direct în parbrizul din

Rfața lui și întoarse încet capul spre cel din dreapta, care-i adresase întrebarea.

— Dacă puneți bani de benzină, poate facem o bere rece la Calu' Bălan, răspunse.

Ceilalți trei aprobară într-un glas:

— Să face!

— Eu, unu', cre' c-o să bag cornu-n pernă cum ajung acas', mormăi unul din spate.

— De ce, bă, ți-a stors puterea ștoarfa aia mică?

Râseră cu toții, ca de-o glumă bună.

— Hai, bă, c-a fost tare gagica pân' la urmă! izbucni șoferul. Da' s-a contract ca proasta, în morții mă-sii dă proastă! Că m-a zgâriat pă piept de mă ustură și-acu'! A înfipt unghiile alea dă le-a scos cu carne. Cre' că tre' să dau cu spirt și să mă pansez când ajung acas'...

— Da, bă, Măciucă, da' nici tu nu trebuia s-o pocnești așa tare!

— Păi n-ai văzut, mă, că nu voia să stea la zdrângă?

— Stătea ea pân' la urmă..., zise altul, de pe bancheta din spate.

— Io-te, bă, la ăsta, i-e milă d-o ștoarfă! scrâșni răutăcios cel din dreapta. Întoarse capul în spate și-i aruncă o privire ucigătoare tovarășului său. Ce, Țeavă, te pome-nești că te doare-n suflet după ea?!

— Nu, bă, da' dacă se duce aia la Miliție, așa, plină dă sânge și vânătași?

— Nu se duce, bă, n-avea tu grije!

— De ce ești așa dă sigur?

— Păi nu-ți dai și tu seama, mă, căcat cu ochi? E-o curvă nenorocită, n-ai văzut cum a venit îmbrăcată la discotecă? Dă-o-n gății mă-sii, că eu din prima am bunghit-o că e pusă pă trozneală!... Dacă nu voia s-o ardă cu noi, de ce s-a mai urcat în mașină? Doar așa, pentr-o plimbărică la șosea?!...

Șoferul interveni împăciuitor:

— Hai, bă, gata! Terminați odată! Gata! Acu', dacă am pus-o, am pus-o!...

Se lăsă tăcerea și, nu peste mult timp, mașina intră în Ciocănești. Satul abia se trezea din somnul dulce de duminică, astfel că doar câteva perechi de ochi fură martore la traversarea lui de către Dacia galbenă, în drum spre gară. Avură noroc să nu mai aștepte la bariera de lângă uriașul siloz al stației de recepție a cerealelor și trecură rapid calea ferată. Peste câteva minute coteau la stânga, pe șoseaua București-Pitești, îndreptându-se spre Capitală. Cum traficul de duminică dimineața era ca și inexistent, Măciucă apăsa accelerația și-n două minute ajunseră la Hanul Vlăsiei.

— Oprim, mă, să luăm un vin? întrebă un altul, de pe bancheta din spate.

— Păi ce, Șogune, e deschis la ora asta?

— Poate că e... M-aș drege c-un vin rece...

Măciucă încetini și se uită cu toții înspre restaurantul păraginit. Gratiile de fier, cu vopseaua verde scorojită pe ele, erau trase la ușile cu lacătele puse. Șoferul apăsa iar